

ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਤਿੰਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ, ਅਰਥਾਤ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਾਂਝੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਸਾਂਝੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

(22) ਮਿਸਟਰ ਬਾਹਰੀ ਨੂੰ ਕੇਸ਼ਲ ਜੇ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਕੁਝ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਸੂਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। 1913 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੀ ਚੌਥੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਨਾਲੋਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 17-ਏ ਦਾ ਵਾਕੰਸ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ।

(23) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਮੀਨ ਬਾਰੇ ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੁਪਾਤਕ ਕੀਮਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਤੀਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(24) ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸੋਧਦਾ ਹਾਂ। ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਨੂੰ ਅੱਜ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਐਨ. ਕੇ. ਐਸ

ਪੱਤਰ ਪੋਸਟ ਅਪੀਲ

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਸੀ. ਜੇ. ਅਤੇ ਬਾਲਰਾਜ ਤੁਲੀ, ਜੇ.

ਅਕਾਲ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ (ਪੀ.) ਲਿਮਿਟਡ, ਲੁਧਿਆਣਾ, -ਅਪੀਲੈਟ

ਬਨਾਮ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਈਟੀਸੀ,,—ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਲੈਟਰਸ ਪੋਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 43 ਆਫ 1972

28 ਅਗਸਤ 1972

ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ (IV ਦਾ 1939)—ਸੈਕਸ਼ਨ 2(28A), 48(3>(XXI) ਅਤੇ 57(8)- ਦੇ ਟਰਮਿਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਰੂਟ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ—ਸੈਕਸ਼ਨ 57(8)- ਕੀ ਲਾਗੂ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ, 1939 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(28 ਏ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ

ਸ਼ਬਦ "ਰੂਟ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ

ਡਬਲਯੂ

ਅਕਾਲ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ (ਪੀ.) ਲਿਮਿਟਿਡ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਆਦਿ
(ਤੁਲੀ, ਜੇ.)

ਇੱਕ ਰੂਟ ਦੇ ਦੋ ਟਰਮਿਨੀ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57(8) ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 48(3) ਦੀ ਧਾਰਾ (xxi) ਅਧੀਨ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਮੂਲ ਰੂਟ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੂਰੀ ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਕਿ, ਮੂਲ ਰੂਟ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਟਰਮਿਨੀ ਇੱਕੋ ਹੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ ਸਿਰਫ ਦੋ ਟਰਮਿਨੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਰੂਟ ਦੇ ਮੋੜ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਰੂਟ ਅਤੇ ਦੋ ਟਰਮਿਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਸਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਰੂਟ ਨੂੰ ਦੋ ਟਰਮਿਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਧਾਰਾ 57(8) ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 48(3) ਦੀ ਧਾਰਾ (xxi) ਦੇ ਤਹਿਤ।

(ਪਰਾ ੪)

12 ਜਨਵਰੀ, 1972 ਨੂੰ 1971 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 2970 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ।

ਬਲਦੇਵ ਕਪੂਰ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਸ.ਕੇ. ਸਿਆਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜੇ.ਐਸ. ਵਾਸੂ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, (ਪੰਜਾਬ), ਕੇਵਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ,

ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 3 ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਐਮ.ਜੇ.ਐਸ.ਸੇਠੀ ,

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

(8) ਆਰ. ਤੁਲੀ, ਜੇ.—ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਇਹ ਅਪੀਲ 12 ਜਨਵਰੀ, 1972 ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ 1971 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ 2970 ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਕਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। .

(2) ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਥਾਟੀ ਬਰਨਾਲਾ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟਰੀ ਸਰਵਿਸ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ 3) ਨੇ 'ਬਰਨਾਲਾ-ਦੀਵਾਨਾ ਹਨੂਰ ਰੂਟ ਤੱਕ ਵਧਾਏ ਗਏ' 'ਤੇ ਚਾਰ ਪਰਮਿਟ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਛੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ, 1939 ਦੀ ਧਾਰਾ 57 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 30 ਮਾਰਚ, 1971 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਰੂਟ ਨੂੰ ਜਗਰਾਉਂ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ: (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਰੂਟ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਅਸਫਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ (ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ) ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ 31 ਜੁਲਾਈ, 1971 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਿੱਖਿਅਤ

ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 48(3) ਦੀ ਧਾਰਾ (xxi) ਪਰਮਿਟਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 24 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰੂਟ ਦੀ ਦੂਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸੀ

ਅਸਲ ਪਰਮਿਟ ਬਰਨਾਲਾ ਅਤੇ ਦੀਵਾਨਾ ਵਿਚਕਾਰ ਸਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹਠੂਰ ਤੱਕ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਗਰਾਉਂ ਤੱਕ ਵਧਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਹਠੂਰ ਅਤੇ ਜਗਰਾਉਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 24 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ ਪਰ ਦੀਵਾਨਾ ਅਤੇ ਜਗਰਾਉਂ ਇਹ 24 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਨੇ 1971 ਦੀ ਸੀਡਬਲਯੂ 2970 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 48(3) ਦੀ ਧਾਰਾ (xxi) ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਟ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57 (8) ਅਧੀਨ।

(3) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57(8) ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਰੂਟ ਜਾਂ ਰੂਟ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 57(8) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਪਰਮਿਟ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਰੂਟ ਜਾਂ ਰੂਟਾਂ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਪਰਮਿਟ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਵਾਂ ਪਰਮਿਟ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨਵਾਂ ਪਰਮਿਟ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰੂਟ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਵੀ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(4) ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 48(3) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਖੇਤਰੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅਥਾਰਟੀ ਪਰਮਿਟ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨੱਥੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤ ਨੰਬਰ 1 ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਵਾਹਨ ਜਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰੂਟ ਜਾਂ ਰੂਟਾਂ 'ਤੇ"। ਜੇਕਰ ਉਸ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3)\ ਦੀ ਧਾਰਾ (xxi) ਅਧੀਨ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ (xxi) ਨੂੰ ਪਰਮਿਟ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੂਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ (xxi) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।) *ibid.* ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 57(8) ਵਿੱਚ ਰੂਟ ਪਰਮਿਟ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਮਿਟ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਰੂਟਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(28 ਏ) ਵਿੱਚ "ਰੂਟ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ-

"ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਜੋ ਹਾਈਵੇਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਟਰਮਿਨਸ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਦੁਆਰਾ ਲੰਘਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਰੂਟ ਦੇ ਦੋ ਟਰਮਿਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57(8) ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਅਕਾਈ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ (ਪੀ.) ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਆਦਿ
(ਤੁਲੀ, ਜੇ.)

ਧਾਰਾ 48(3) ਦੀ ਧਾਰਾ (xxi) ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ। ਕਲਾਜ਼ (xxi) ਮੂਲ ਰੂਟ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਦੂਰੀ ਦੀ ਪਰਿਵਰਤਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਕਿ, ਮੂਲ ਰੂਟ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਟਰਮਿਨੀ ਇੱਕੋ ਹੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਟਰਮਿਨੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਰੂਟ ਦੇ ਡਾਇਵਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਰੂਟ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਦੋ ਟਰਮਿਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਸਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਲਈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਰੂਟ ਨੂੰ ਦੋ ਟਰਮਿਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਧਾਰਾ 57(8) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 48(3) ਦੀ ਧਾਰਾ (xxi) ਦੇ ਤਹਿਤ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਪੇਸ਼ਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(5) ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57(8) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੂਟ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਸਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਦੇ ਪਰਮਿਟ ਆਰਜ਼ੀ ਪਰਮਿਟ ਸਨ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਿਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤ ਪਰਮਿਟ ਸਨ ਪਰ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਰੂਟਾਂ ਦੇ ਸੌ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਰਾਸ਼ਟਰੀਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਟੇਟ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮਿਤੀ 29 ਸਤੰਬਰ, 1969 ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ.ਐਲ. ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਨੂੰ ਬਰਨਾਲਾ-ਦੀਵਾਨਾ ਰੂਟ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਹਥੂਰ ਨੂੰ ਚਾਰ-ਮਾਸਿਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਪਰਮਿਟ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀਕਰਨ ਨੀਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਰਮਿਟ ਦੇਣ ਦਾ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਪੈਪਸੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਸਾਰੇ ਰੂਟਾਂ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰੀਕਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਉਲਝਣਾਂ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਣ। ਰਾਜ ਦੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਕਲ ਏ ਦੀ ਨਕਲ) ਦੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਹਥੂਰ ਤੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮਤ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਨਿਯਮਤ ਵਿਸਥਾਰ ਹੈ। ਅਸਲੀ ਪਰਮਿਟ।" ਪਰਮਿਟ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 1 ਜੁਲਾਈ, 1970 ਤੋਂ 30 ਜੂਨ, 1973 ਤੱਕ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰਾਜ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 30 ਮਾਰਚ, 1971 ਹੈ, ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਰਮਿਟ ਦੀ ਮਿਤੀ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1971 ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮਿਟ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰ-ਮਾਸਿਕ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਪਰਮਿਟਾਂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਚਾਰ-ਮਾਸਿਕ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਤ ਪਰਮਿਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਚਾਰ ਲਈ ਅਸਥਾਈ ਪਰਮਿਟ। ਮਹੀਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇ।

(6) ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਰਨਾਲਾ ਤੋਂ ਦੀਵਾਨਾ ਤੱਕ ਦੇ ਰੂਟ ਦੇ ਪਰਮਿਟ ਹਨ

ਜਵਾਬਦੇਹ 3 ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਨਿਯਮਤ ਪਰਮਿਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰਮਿਟਾਂ ਨੂੰ ਹਥੂਰ ਤੱਕ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਗਰਾਉਂ ਤੱਕ ਨਿਯਮਤ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਟੇਟ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰਨਾਲਾ-ਜਗਰਾਉਂ ਰੂਟ 'ਤੇ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮਤ ਪਰਮਿਟ ਦੇਣ ਵਜੋਂ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜਵਾਬਦੇਹ 3 ਦੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਪਰਮਿਟਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਘਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ 30 ਮਾਰਚ, 1971 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼, ਪਰਮਿਟ 1 ਜੁਲਾਈ, 1970 ਤੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(7) ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਜੋ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਰੁ. 200 ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਬਰ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

ਐਨ. ਕੇ. ਐਸ

ਅਪੀਲੀ ਅਪਰਾਧੀ

ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਡੀ, ਐਸ ਤਿਵਾਤੀਆ, ਜੇ. ਜੇ.

ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ., -ਅਪੀਲੈਟਸ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1969 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 424

28 ਅਗਸਤ 1972

1860 ਦਾ XLV)— ਧਾਰਾ 307— ਦਾ ਘੇਰਾ— ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਦੂਰੋਂ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣੀ— ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਗਈ ਪਰ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ—ਅਜਿਹੇ ਦੋਸ਼ੀ—ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਵੇ।

ਧਾਰਾ 307, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਜੁਰਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ, ਉਹ

ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 307, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਤਲ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੰਮ ਅਜਿਹੇ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਐਕਟ - ਹੋਇਆ ਹੈ